ពួនលាក់ខ្លួនក្រោយឈ្មោះអង្គការអនាមិក ប្រើយីហោខ្មែរក្រហមនោះទេ ។

ម៉ោង១០កន្លះថ្ងៃដដែល, លោកហែម-កេតតារានិងយុវជនជាង២០០នាក់មកដល់ក្រសួងឃោសនាការមុនគេទាំងអស់ ។ លោកឆ្លៀតឆ្លាដោយចាត់ទុកខ្លួនថាជាមេបញ្ជាការ ដោយយល់ច្រឡំធ្ងន់ទៅលើពួកខ្មែរក្រហមទាំងនោះថា ជាមនុស្សព្រៃមិនចេះដល់ក្រុមអញទេ ! ពេលនេះក្រុមអញយកគាប់យកគួរវេឲ្យទាន់ខ្យល់មួយពេលសិន... ពាក្យចាស់លោកតែងតំណាលថា ៖ «ចេះឯងឲ្យក្រែងចេះគេ! »

នៅថ្ងៃទី១៧មេសានេះ វិទ្យុកម្ពុជាសម្ងំស្ងៀមឈឹងតាំងពីព្រលឹម លុះដល់ម៉ោង១០ ទើបឮសម្លេងសម្ដេចព្រះសង្ឃរាជ ហួត-តាត ផ្សាយអំពាវនាវឲ្យរាស្ត្រខ្មែរទូទាំងប្រទេសតាំងចិត្តឲ្យស្ងប់ស្ងៀមនៅផ្ទះរៀងៗខ្លួន... សង្គ្រាមចប់ត្រឹមហ្នឹងហើយ... យើងត្រូវតែបញ្ឈប់ការបង្ហូរឈាមរវាងខ្មែរនិងខ្មែរ ។ល។

មួយសន្ទុះទើបឮសូរសម្លេងឧត្ដមសេនិយ ម៉ី-ស៊ីចន ជានាយការិយាល័យទី៣នៃអគ្គបញ្ជាការកងទ័ពខ្មែរ ថ្លែងបញ្ជាបង្គាប់ទៅកងទ័ពគ្រប់ផ្នែកឲ្យដាក់អាវុធចុះព្រោះការចរចាបានបញ្ចប់សង្គ្រាមត្រឹមណេះហើយ ។ ចំណែករាស្ត្រអ្នកស្រែចំការអាចវិលត្រឡប់ទៅកាន់ភូមិស្រុកទីលំនៅ ប្រកបការងារធ្វើស្រែចំការឡើងវិញដូចពីដើម ។

នៅម៉ោង៣រសៀលនៃថ្ងៃដដែល វិទ្យុចាប់ផ្សាយបោកបញ្ឆោតមេបញ្ជាការនិងរដ្ឋមន្ត្រីគ្រប់ៗក្រសួង ដែលមានជាអាទិ៍ដូចតទៅ ៖

« ទីនេះវិទ្យុផ្សាយសម្លេងរណសិរ្សរួមរួមជាតិកម្ពុជា... យើងខ្ញុំនៅរង់ចាំមិត្តៗក្នុងមន្ទីររដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងឃោសនាការ ។ នៅជាមួយនឹងយើងមានសម្ដេចព្រះសង្ឃរាជ ហួត-តាត, លោកម៉ី-ស៊ីចន, លោកលន់-ណុន, លោកហែម-កេតតារា ។ យើងសូមអញ្ជើញរដ្ឋមន្ត្រីគ្រប់ៗក្រសួង, ឧត្ដមសេនិយទាំងអស់ មកជួបយើងជាបន្ទាន់បំផុត ដើម្បីជួយយើងរៀបចំកសាងជាតិ » ។

ឮដូច្នេះភ្លាម នាម៉ឺនចំនួន៤០០នាក់ដែលខ្វះការពិសោធន៍ ដោយមោហ៍បាំងនោះ មានទឹកមុខញញឹមត្រេកអរជាក្រៃលែង ក៏ស្លៀកពាក់ឯកសណ្ឋានយ៉ាងស្អាតធ្វើដំណើរទៅកាន់មន្ទីរឃោសនាការភ្លាម ដោយគ្មាននរណាម្នាក់នឹកភ្ញាក់គិតថា កំពុងចាញ់បោកខ្លាំងនោះទេ ។ ក្នុងចំណោម៤០០នាក់នេះមាន ៖ ឧត្ដមសេនិយឈឹម-ឈួន, លន់-ណុន, ប៉ូល-លីតៃសួន, លីតៃសួន-អែមេ, ម៉ី-ស៊ីចន ជាដើម ស្លៀកពាក់សមតាមយសស័ក្តិស្អាតៗ លើកលែងតែលោកហែម-កេតតារា និងយុវជនក្មេងៗជាង២០០នាក់ចេញ ដែលស្លៀកពាក់ខ្មៅ ។

ចំណែកលោកឡុង-បូរ៉េត រដ្ឋមន្ត្រីទី១មកដល់យឺតជាងគេ ។ លោកចំណាយពេលជិតអស់មួយថ្ងៃទើបបានសំរេច ព្រោះយោធាខ្មែរក្រហមក្មេងៗ យាមយ៉ាង

ហ្មត់ចត់ ឃាត់ឃាំងមិនឲ្យលោកដើរទៅកាន់ក្រសួងឃោសនាការ ។ លោកអស់សង្ឃឹម ខំទាក់ទងទំរាំមានគេបើកឡានហ្សីបមកទទួលលោក ។ លុះលោកមកដល់ក្រសួងឃោសនាការ ម៉ោងប្រហែល៥រសៀល ចំលើពេលដែលវិទ្យុផ្សាយសម្លេងត្រង់ពាក្យមួយឃ្លាដែលនិយាយថា ៖ « យើងឈ្នះដោយសារកង់កម្លាំងប្រដាប់អាវុធស្នេហាជាតិកម្ពុជា... គឺយើងឈ្នះដោយអាវុធ តែពុំមែនដោយការចរចាទេ » ។ លោកឡុង-បូរ៉េតឮដូច្នោះក៏ធ្លាក់ថ្លើមក្តុករិះតែដួលសន្លប់ « ឱ! ខ្មែរអាយ៉ងយួនទេតើ ! » លោកក៏ដើរទៅចាប់ដៃអស់លោកវរៈជនគ្រប់ៗគ្នានៅទីនោះ ។ ពេលទៅចាប់ដៃលោកឧត្តមសេនិយហែម-កេតតារាជាចុងក្រោយគេបង្អស់ លោកទាំងពីរកាន់ដៃគ្នាយ៉ាងមាំ សម្លឹងមុខគ្នាយ៉ាងយូរនៅស្ងៀម គ្រាន់តែបង្ហាញសភាពខាងក្រៅឲ្យយល់ថា « អញក៏ឆ្កួត ឯងក៏ឆ្កួត... មិនគួរអីយើងដើរបញ្ជាឲ្យទាហានដាក់អាវុធចុះមុនច្បាំងយ៉ាងនេះឡើយ !!! » ។ល។

ប្រហែលម៉ោង៧ល្ងាច តំណាងអង្គការដឹកនាំឧត្តមសេនិយ, រដ្ឋមន្ត្រី ព្រមទាំងនិស្សិត២០០នាក់ទៅជួបអង្គការ គឺនាំយកទៅបាញ់សម្លាប់ចោលខ្ទេច ។

(សុំបើកវង់ក្រចកបន្តិច, មុនពេលដែលប្រទេសខ្មែរត្រូវធ្លាក់វិនាសហិនហោច៣-៤ថ្ងៃ, លោកឡុង-បូរ៉េតធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រទេសហ្វីលីពីន ជួបលោកសេនាប្រមុខលន់-នល់ ដើម្បីសុំដំបូន្មាននិងយោបល់ ។ លោកវិលត្រឡប់មកកាន់រដ្ឋធានីភ្នំពេញវិញ ចំពេលព្រឹកថ្ងៃទី១២-៤-៧៥ គឺជាថ្ងៃដែលលោកឯកអគ្គរដ្ឋទូតឃ៉ុន-ខាន់ថីឌីន មកអញ្ជើញលោកឡើងកប៉ាល់ហោះភៀសខ្លួនទៅកាន់សហរដ្ឋអាមេរិកមួយរយៈសិន ។ លោកប្រកែកមិនព្រមទៅ ហើយថែមទាំងឆ្លើយទៅវិញថា ៖ « ខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកស៊ីឈ្នួលច្បាំងទេ » ។ ដូច្នេះកន្លែងដែលទុកជូនលោកឡុង-បូរ៉េតនោះ ក៏ត្រូវបានទៅទៅលោកសូកាំ-ខូយ ដែលមានវាសនាចាកចេញផុតពីគ្រោះថ្នាក់ ហើយសំណាក់នៅសហរដ្ឋអាមេរិករហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

មើលចុះលោកឡុង-បូរ៉េតជានាយករដ្ឋមន្ត្រី ជាអ្នកចាត់តែងតាំងគណៈកម្មាធិការពិសេស ដើម្បីចរចារកផ្លូវបញ្ចប់សង្គ្រាមនៅស្រុកខ្មែរ ។ មើលចុះអស់លោកឧត្តមសេនិយខ្លះ គ្មានយល់អ្វីទាំងអស់អំពីរឿងសង្គ្រាមក្នុងស្រុកខ្មែរ ។ គ្រប់ៗគ្នាបណ្តោយខ្លួនចាញ់បោកខ្មាំងធ្ងន់ជាងធ្ងន់សឹងរកពាក្យខ្មែរសរសេរគ្មាន។ បណ្តោយខ្លួនឲ្យខ្មាំងប្រមូលយកទៅបាញ់សម្លាប់ចោលបានយ៉ាងងាយ ដូចគេបេះពុទ្រាទុំ ។

ឱទេវតាអើយ ! គួរអាសូរដល់រាស្ត្រខ្មែរកើតជំនាន់នេះណាស់, តើវាសនាក្លាយជាអ្វីទៅ ?

មើលចុះ ! នៅថ្ងៃទី១៧-៤-៧៥, វេលាម៉ោង៤រសៀល មានឡានហ្សីបជាច្រើនគ្រឿង ដាក់ឧគ្ឃោសនសព្ទ បើកបរពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយទៀតពាសពេញ

រដ្ឋធានី ផ្សាយជាដំណឹងតាមបញ្ជាដ៏ដាច់ណាត់របស់អង្គការ ដេញប្រជាជនទាំងអស់ឲ្យចេញពីរដ្ឋធានីក្នុងរយៈ២៤ម៉ោង ដោយយកលេសថា អាមេរិកាំងនឹងចូលមកទម្លាក់គ្រាប់បែកក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ...។

នៅពេលនោះប្រជាជនជិត៣លាននាក់ ត្រូវតែថយចេញពីរដ្ឋធានីភ្នំពេញដ៏ធំធេង ចោលទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនមហិមា គ្មានពាក្យតវ៉ាឡើយ ។ អ្នកខ្លះពរកូនតូចដឹកដៃកូនបន្ទាប់ មានតែកូនសំពាយនៅលើខ្នង ។ អ្នកខ្លះសែងមនុស្សចាស់ជរា សែងប្រពន្ធទើបសំរាលកូនហើយថ្មីៗ, សែងប្រពន្ធកំពុងតែឈឺពោះបំរុងនឹងសំរាលកូន ។ល។ អ្នកមានរថយន្តក៏រៀបចំទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ចាំបាច់ដាក់ក្នុងរថយន្ត រួចនាំប្រពន្ធកូនរុញ ព្រោះផ្លូវចង្អៀតមិនអាចបើកបរបាន ។ ចំណែកថៅកែមាសពេជ្រខ្លះ ដោយបន្ទាន់ខ្លាំងពេក ក៏កើបមាសពេជ្របញ្ចូកក្នុងធុងទឹកឡាន រួចនាំប្រពន្ធកូនរុញចេញពីហាងទៅ ។ ប៉ុន្តែឡានទាំងអស់នោះ មិនទាន់ចេញផុតពីរដ្ឋធានីភ្នំពេញផង ក៏ត្រូវក្រុមយោធាក្មេងៗភ្ជង់កាំភ្លើងស្នើយកឡានទុកឲ្យអង្គការទាំងអស់ ។

លុះយប់មកដល់, ប្រជាជនទាំងបីលាននាក់នោះ ត្រូវតែដេកផ្ទាល់ដី កណ្ដាលវាលស្រែ អត់បាយ អត់ទឹក ចម្ងាយពីរដ្ឋធានីត្រឹមតែ១ទៅ៣គីឡូម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារតែចំនួនមនុស្សច្រើនពេក ដើរមិនបានលឿនទៅមុខទេ ។ គ្រប់ៗរូបគាំងមាត់រកពាក្យថ្លែងគ្មាន ។ ក្នុងពេលដើរពពាក់ពពូនគ្មានទីដៅនេះ មានបងប្អូនខ្មែរខ្លះ ត្រូវព្រាត់ប្រាស់ប្ដីប្រពន្ធកូនរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ឆ្លៀត « ឱកាសដ៏ល្អនេះ » អង្គការអនុវត្តកលល្បិចដ៏ខ្មៅក្រខ្វក់ ដោយបោករដ្ឋមន្ត្រី, នាយទាហាន និងនាម៉ឺនធំៗ ចាក់ឲ្យចំចំណុចខ្សោយរបស់អស់លោកទាំងអស់ដែលអង្គុយរេចាំតាមខ្យល់ ។

មើលចុះ ! ព្រលឹមថ្ងៃទី១៩មេសា, គេឃើញមានប្រកាសបិទព្រោងព្រាតលើបន្ទះក្ដារពណ៌ខ្មៅ ចងព្យួរជាប់នឹងដើមឈើសឹងគ្រប់ទីកន្លែង នៅជុំវិញរដ្ឋធានី ដែលមានសេចក្ដីជាអាទិថា ៖ « អង្គការសូមអញ្ជើញនាយទាហាន ពីអនុសេនិយត្រីឡើងទៅ, សូមអញ្ជើញរដ្ឋមន្ត្រីគ្រប់ៗក្រសួង ចូលមកចុះឈ្មោះនៅទីនេះ ដើម្បីចូលកាន់រដ្ឋធានីភ្នំពេញវិញ ជួយរៀបចំកសាងជាតិ » ។ នៅពេលនោះអស់លោកធំៗភាគច្រើន ត្រូវធ្លាក់ក្នុងអន្ទាក់អង្គការ ដោយយល់ច្រឡំយ៉ាងធ្ងន់ថា ខ្មែរក្រហមដែលជាមនុស្សព្រៃ ល្ងង់ខ្លៅ ឥតតំរេះវិជ្ជា ម៉េចក៏មិនត្រូវការអញ ? ។ ត្រូវចំចំណុចខ្សោយនេះ ក៏បបួលគ្នារត់ប្រញាប់ទៅតម្រង់ជួរសុំចុះឈ្មោះ ប្រាប់ពីអតិតមុខងាររបស់ខ្លួនដោយត្រង់ៗ ដើម្បីឆាប់ឲ្យគេដឹកចូលទៅកាន់រដ្ឋធានី នឹងអាលបានកាន់មុខតំណែងដូចពីដើម, ចៀសវាងការដេកហាលភ្លៀង ហាលថ្ងៃដូច្នេះ វាវេទនាណាស់ ។

លោកណាចុះឈ្មោះរួចអង្គការផ្តល់អង្ករម្ហូបឲ្យគ្រប់គ្រាន់ភ្លាម ។ អង្គការអនុវត្តកលល្បិចរបៀបនេះ តែពីរ-បីថ្ងៃ អាចបោកប្រមូលពួកនាយទាហាន រដ្ឋមន្ត្រីនានា និងនាម៉ឺនខ្មែរដែលអង្គុយរង់ចាំរេតាមខ្យល់នោះ ដឹកនាំយកទៅបាញ់សម្លាប់ចោលខ្ទេចបានយ៉ាងងាយ ត្រូវស្លាប់យ៉ាងច្រើនឥតគណនា ។ គេបានឃើញអស់លោកខ្លះៗដូចជាលោកអ៊ុំរ៉ុង (អ្នកនាំពាក្យរដ្ឋាភិបាល), លោកវរសេនិយលី-គេក, កៅ-អុល និងនាង-សន, លោកវរសេនិយទោ ញូង-ច័ន្ទសារ៉ាត និងស៊ី-គេក, មេធាវីស៊ី-សាថៃ, លោកឧត្តមសេនិយឆាយ-ឡាយ, ប៉ែន-តារា, លោកទេព-ឈីវខេង (រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងឃោសនាការ), លោកប៉ាន់-សុធី (អតិតរដ្ឋមន្ត្រីទី១), លោកភី-ធានឡាយ (អតិតរដ្ឋអាជ្ញា), លោកហង្ស-ធុនហាក់, លោកអ៊ុក-យុន និងអ្នកអម្ចាស់ស៊ីសុវត្ថិ-ដួងជីវិន ។

នៅថ្ងៃទី១៨មេសាវេលាម៉ោង១០ អង្គការចេញបញ្ជាឲ្យនាំប្រជាជនខ្មែរដែលសំណាក់នៅស្ថានទូតបារាំងចំនួន៨០០នាក់ យកចេញទៅដាក់ក្នុងបរិវេណកីឡាដ្ឋានឡាំប៊ែរ ដែលមានចម្ងាយ២០០ម៉ែត្រពីស្ថានទូត ។ ក្នុងចំណោម៨០០នាក់នេះភាគច្រើនមានរដ្ឋមន្ត្រី, វិស្វករ, នាយទាហាន ។ វាបញ្ជាឲ្យធ្វើប្រវត្តិរូប រួចបំបែកឲ្យនៅតាមផ្នែកៗ ។ មានគេបានឃើញនិងបានស្គាល់ដូចជា លោកវរសេនិយទោអ៊ុំ-ប៊ុនសួរ, លោកមេបញ្ជាការតាន់-ជា, មន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ដូចជាលោកឌី-បែលឡុង, លោកឌី-បែលឡែន និងលោកផ្លែក-ភឿន ជាដើម ។ វាដឹកនាំអ្នកទាំងអស់នេះជាបន្តៗយកទៅជួបអង្គការ គឺនាំយកទៅបាញ់សម្លាប់ចោលទាំងអស់ ។

នៅថ្ងៃទី១៩មេសាម៉ោង៣រសៀល តំណាងរបស់អង្គការចូលមកកាន់ស្ថានទូតបារាំង ចាប់លោកអ៊ឹង-ប៊ុនហោ ប្រធានរដ្ឋសភា, លោកលឿង-ណាល់ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសុខាភិបាល, ទ្រង់សិរិមតៈ, ម៉មលាវ ជាមហេសីមួយរបស់សម្តេចសីហនុ ។ ទ្រង់និងអស់លោកទាំងអស់មានបុកពារថ្លៃថ្នូរ ចាប់ដៃសុំលានិងថ្លែងអំណរគុណដល់បុគ្គលិកស្ថានទូតបារាំងទាំងអស់ ដែលបានយល់ព្រមឲ្យក្រុមខ្លួនសំណាក់នៅក្នុងស្ថានទូតមួយរយៈ រួចបណ្តើរគ្នាចេញទៅប្រគល់ខ្លួនឲ្យតំណាងអង្គការ ដែលមានឡានហ្ស៊ីបមួយគ្រឿងនិងឡានហ្សេអ៊ឹមសេមួយគ្រឿងចតឈប់រង់ចាំនៅមាត់ទ្វារខាងក្រៅ ។

ពេលនោះលោកកុងស៊ុលរងបារាំងឈ្មោះ ឌីរ៉ាក់ ក៏បានជូនដំណើរវរជនទាំងនោះដល់ក្លោងទ្វារស្ថានទូត ។ លោកមិនអាចទប់នូវមនោសញ្ចេតនារបស់លោកបានទេ ។

មន្ទីរពេទ្យព្រះកេតុមាលាជាមន្ទីរពេទ្យមួយដ៏ធំនៅរដ្ឋធានីភ្នំពេញ ។ នៅឆ្នាំ១៩៧៥ មានអ្នកជម្ងឺធ្ងន់ជាងពីរម៉ឺននាក់ ជាពិសេសអ្នកជម្ងឺធ្ងន់ដែលបណ្តាលមកពី

សង្គ្រាម ។ នៅថ្ងៃ១៧មេសា អង្គការចេញបញ្ជាដាច់ណាត់ឲ្យបង្ខំដេញអ្នកជម្ងឺទាំងអស់ចេញពីមន្ទីរពេទ្យភ្លាមៗ ។ អ្នករបួសធ្ងន់ៗជាច្រើនពាន់នាក់ កាន់ឈើច្រត់ទប់ខ្លួន ដើរដោយវេទនា អ្នកខ្លះមានបងប្អូនគ្រាបណ្តើរ, អ្នកដែលនៅសន្លប់មិនទាន់ដឹងខ្លួន មានបងប្អូនរុញគ្រែនាំចេញទៅ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចភ្លេចបាននូវអ្នកពិការឥតដៃឥតជើងគ្មានបងប្អូនជួយ ដែលវាដូចសត្វជន្លេន ដែលត្រូវគេកាត់ជាពីរឬបីកំណាត់ តើវាយ៉ាងម្តេចទៅវិញ ? ។

យើងគួរនឹកឃើញហើយសួរថា តើនៅមានជនពិការដូចនេះប៉ុន្មានពាន់នាក់ទៀតពេញផ្ទៃស្រុកខ្មែរ ដែលត្រូវរងទុក្ខវេទនាដោយសារអង្គការនៅពេលនេះ ?

នៅរដ្ឋធានីភ្នំពេញ កងទ័ពដែលមិនរេតាមខ្យល់ គឺទ័ពម៉ែកហ្វ័ក្ស ដែលជាអតីតកងទ័ពខ្មែរសេរី ។ កងទ័ពខ្មែរសេរី មានការអប់រំយ៉ាងហ្មត់ចត់ ។ លោកសឺង-ង៉ុកថាញ់ពន្យល់បំពាក់គោលជំហរ ឲ្យស្គាល់ករណិយកិច្ចនិងភារកិច្ចជាទាហាន គឺត្រូវច្បាំងតទល់នឹងសត្រូវ ដើម្បីការពារជាតិនិងប្រទេស ។ ម្យ៉ាងទៀត លោកពន្យល់ឲ្យស្គាល់ច្បាស់ នូវសត្រូវនិងមិត្តរបស់ជាតិខ្មែរ ។ កងទ័ពនេះរឹងប៉ឹងស្ទិតស្ទាញមានការតស៊ូធន់ទ្រាំនឹងការលំបាកគ្រប់បែបយ៉ាង បើប្រៀបធៀបទៅនឹងបូដូយ គឺខ្លាំងជាងពួកនេះ ។ អង្គការរៀនសូត្រស្គាល់គ្រប់ជ្រុងជ្រោយក្នុងផ្ទៃកកងទ័ពសាធារណរដ្ឋខ្មែរ ។ អង្គការស្គាល់ច្បាស់ថា ៖ មេៗចូលធ្វើទាហានដើម្បីតែពាក់ស័ក្តិ, អាងធ្វើធំ អង្គុយរង់ចាំរេតាមខ្យល់... រីឯកូនៗវិញចូលធ្វើទាហានដើម្បីបើកប្រាក់ខែចិញ្ចឹមគ្រួសារ ។ អ្នកអស់នេះមិនស្គាល់ភារកិច្ចនិងករណិយកិច្ចឡើយ ។ ដូច្នេះមានតែកងទ័ពម៉ែកហ្វ័ក្សមួយគត់ដែលអង្គការត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្ន ត្រូវតែកំទេចអាវុធជាកាំភ្លើង ព្រោះកងទ័ពនេះមិនចុះញមនឹងសត្រូវទេ ។ មូលហេតុនេះ អង្គការអនាមិកចាត់បញ្ជូនយោធាយ៉ាងច្រើនលើសលប់ មកព័ទ្ធមូលដ្ឋាននៅបូរីកីឡា និងមូលដ្ឋាន១០០ខ្នង ចាប់តាំងពីម៉ោង៥ព្រឹកនៅថ្ងៃទី១៦មេសា ។ លុះយប់មកដល់ក៏ចាប់បាញ់គ្រាប់បំផ្លោង ស្រោចមកលើមូលដ្ឋានបូរីកីឡាដូចរន្ទះ ។

ស្អែកឡើងម៉ោង៧ព្រឹកនៃថ្ងៃទី១៧មេសា ខ្មាំងចូលកាន់កាប់មូលដ្ឋានទាំងពីរនោះទាំងស្រុង ។ អង្គការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ចោលទាំងអស់ ទាំងប្រពន្ធទាំងកូន ។ តាំងពីព្រឹត្តិការណ៍នោះមក យើងមិនដែលបានជួបកងទ័ពម៉ែកហ្វ័ក្សណា សូម្បីមួយនាក់ក៏ទេឡើយ...។

ក្រៅពីកងទ័ពម៉ែកហ្វ័ក្សនោះ អង្គការប្រើតែកលល្បិចដែលចុចចំចំណុចខ្សោយ ទាំងទាហានទាំងរដ្ឋមន្ត្រី ទៅឈរតំរៀបគ្នាជាជួរ ឲ្យគេយកទៅសម្លាប់ចោលដោយមិនបាច់ប្រើខ្មោះឃ្លាំងច្រវាក់ផង...។

នឹកៗឡើងគួរឲ្យខ្មាស់អៀនជាក្រៃលែង !...

ខេត្តបាត់ដំបងជាខេត្តទី២នៃប្រទេសកម្ពុជា, សំបូរទៅដោយត្រីគ្រប់យ៉ាង ផ្លែឈើគ្រប់មុខ និងព្រៃឈើដ៏មានតម្លៃ ។ ដីមានជីវជាតិ, បើអ្នកណាព្យាយាមកាប់គាស់ដាំដុះបង្កើតផល អ្នកនោះតែងទទួលផលដ៏គាប់ប្រសើរជានិច្ច ។ ទាំងប្រជាជនខ្មែរទាំងបរទេសរស់នៅសែនសុខក្សេមក្សាន្ត ។

ទីក្រុងបាត់ដំបងរៀបចំទាន់សម័យទំនើប គួរឲ្យគយគន់មិនចាញ់ទីក្រុងបរទេសឡើយ ។ មានហាងលក់ទំនិញគ្រប់មុខ គ្មានខ្វះអ្វីឡើយ ។ ព្រំប្រទល់ខេត្តបាត់ដំបងជាប់នឹងប្រទេសថៃ ។ មានស្ទឹងមួយឈ្មោះស្ទឹងសង្កែ អាចផ្តល់ទឹកបានគ្រប់គ្រាន់ ព្រមទាំងមានត្រីដ៏បរិបូណ៌ ។ ប្រជាជនដែលមានលំនៅតាមដងស្ទឹងនេះអាចនេសាទត្រីសំរាប់ធ្វើជាអាហារចិញ្ចឹមជីវិតជាអចិន្ត្រៃយ៍ដោយសេរី ។

ពីមុនសង្គ្រាម ទីក្រុងបាត់ដំបងមានប្រជាជនប្រហែលបួនម៉ឺននាក់ ។ ក្នុងរយៈ៥ឆ្នាំដែលសង្គ្រាមផ្ទុះឡើង ប្រជាជនអ្នកស្រែចំការដែលភ័យតក់ស្លុតខ្លាំងពេក ក៏នាំគ្រួសាររត់ចេញចោលទីលំនៅ ភៀសខ្លួនមកជ្រកនៅទីក្រុង ។ នៅឆ្នាំ១៩៧៥ ទីក្រុងបាត់ដំបងមានមនុស្សប្រហែល១លាននាក់ ។ ប្រជាជនទាំងឡាយនោះកំពុងតែព្រួយបារម្ភនឹងការអត់ឃ្លាន ស្រាប់តែនៅវេលាម៉ោង១១នៃថ្ងៃទី១៧មេសា១៩-៧៥ មានចៅហ្វាយថ្មីចូលមកជំនួសលោកសេនាប្រមុខលន់-នល់ ។ គេស្រាប់តែឮសម្លេងរបស់លោកខៀវ-សំផនថ្លែងអួតច្រំដែលៗចំនួន៣ថ្ងៃ ពីជ័យជំនះដ៏មហាអស្ចារ្យនេះតាមរយៈវិទ្យុរណសិរ្សរួបរួមជាតិកម្ពុជា ។

មូលហេតុនេះ ខ្មែរនៅបាត់ដំបងត្រេកអរជាក្រៃលែង ព្រោះស្មានថាជ័យជំនះដ៏មហាអស្ចារ្យនេះ គឺជាស្នាព្រះហស្តរបស់សម្តេចឪ ដែលមានលោកខៀវ-សំផនមេខ្មែរក្រហមជាអ្នកគាំទ្រ ។ ប្រសើរណាស់ៗ !!! ។

ម៉ោងប្រហែល៨ល្ងាចនៃថ្ងៃទី១៧មេសា ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរនៅទីក្រុងបាត់ដំបងបបួលគ្នារៀបក្បួនទ៊ីម៉ក ដឹកលប់រូបថតសម្តេចឪយ៉ាងធំៗ ហែរព័ទ្ធទីក្រុង វាយធុងវាយឡាំង ស្រែកជយោសម្តេចឪយ៉ាងកងរំពង ។

យប់នោះអ្នកមានអាវុធក៏បាញ់ទៅលើអាកាសស្រែកអបអរសាទរសប្បាយរីករាយទទួលជ័យជំនះក្លែងបន្លំនេះ ។ យុវជន យុវនារីបបួលគ្នាច្រៀងរាំយ៉ាងសប្បាយ ដោយជឿនិងសង្ឃឹមថា ស្អែកៗនេះប្រទេសកម្ពុជានឹងបានសន្តិភាពឡើងវិញហើយ ។ អ្នកស្រែចំការត្រេកអរជាក្រៃលែង ដោយសង្ឃឹមយ៉ាងមាំថា ស្អែកនេះអាចនាំគ្រួសារវិលត្រឡប់ទៅកាន់ទីលំនៅប្រកបកសិកម្មឡើងវិញដោយសេរី ។

មើលចុះបងប្អូនរួមឈាមអើយ ! នឹកឃើញរឿងនេះឡើងគួរឲ្យខ្មាស់អៀនយ៉ាងខ្លាំង មិនគួរមេដឹកនាំខ្មែរទាំងសក្តិភូមិ ទាំងខ្មែរក្រហមខ្វះសមត្ថភាព បណ្តោយឲ្យប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ វង្វេងស្មានយល់ច្រឡំយ៉ាងនេះឡើយ ?!?! ។

ចំណែកឯអង្គការវិញ វាតាមដានរកចំណុចខ្សោយនៃប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់ៗជំហាន ពេលនេះវាជ្រើសបានអាវុធមួយយ៉ាងសក្តិសិទ្ធិ ដើម្បីសម្លាប់នាម៉ឺនខ្មែរគ្រប់ៗផ្នែកនៅខេត្តបាត់ដំបង ព្រោះវាឃើញប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរជាទូទៅស្រឡាញ់សម្តេចឪយ៉ាងមុតមាំណាស់ ។ ដូច្នេះត្រូវសម្លាប់នាម៉ឺនទាំងនោះឲ្យទាន់ពេលវេលា ពន្យាពេលមិនកើតទេ នាំបណ្តាលឲ្យមានឧបសគ្គជាពុំខាន...ដូច្នេះត្រូវតែប្រើឈ្មោះសម្តេចឪធ្វើជានុយ ធ្វើជាអាវុធ... ប្រសើរណាស់ៗ !!! ។

អង្គការយល់យ៉ាងនេះភ្លាម ក៏ខ្ចីមាត់លោកឡេង-រ៉ាអុល ជាវរសេនិយឯកនិងជាមេបញ្ជាការសឹករងខេត្តបាត់ដំបង ដែលពេលនេះត្រូវទទួលងារជាបន្ថែម គឺត្រូវឡើងជំនួសមេបញ្ជាការធំ ដែលរត់គេចចោលដំណែងតាំងពីម៉ោង២រសៀលមកម្ល៉េះ ឲ្យចេញបញ្ជាបន្លំបោកបញ្ឆោតដូចតទៅនេះ ៖

ចាប់តាំងពីថ្ងៃទី១៧មេសាវេលាម៉ោង១០យប់ទៅ ឡេង-រ៉ាអុលជាមួយមេខ្មែរក្រហម បណ្តាក់គ្នាផ្សាយតាមវិទ្យុខែត្របាត់ដំបង ចេញបញ្ជាជាដាច់ណាត់ ដល់នាយទាហាន នាយទាហានរង និងពលទាហានគ្រប់ៗផ្នែក ត្រូវនៅស្ងប់ស្ងៀមចាំស្តាប់បញ្ជាជាថ្មី ។ បញ្ជាថ្លែងបន្ថែមទៀតថា ស្អែកឡើងថ្ងៃទី១៨មេសា ត្រូវប្រមូលអាវុធទាំងអស់ចងជាបាច់ រួចដឹកនាំយកមកប្រគល់ឲ្យទីបញ្ជាការការិយាល័យទី៣ជាកំហិត រួចទៅជួបជុំទាំងអស់គ្នា នៅសាលាខេត្តបាត់ដំបងជាដាច់ខាត រង់ចាំទទួលបញ្ជាជាថ្មី ។ ចំណែកខាងស៊ីវិលទូទៅ ក៏ត្រូវនាំអាវុធផ្ទាល់ខ្លួនយកមកប្រគល់ឲ្យអង្គការនៅសាលាខេត្តបាត់ដំបងចាប់តាំងពីម៉ោង៨ស្អែកនេះដែរ ព្រោះសង្គ្រាមចប់ត្រឹមណេះហើយ ។ លុះព្រលឹមឡើង នាយទាហាន នាយទាហានរងមកជួបជុំកកកុញនៅទីកំណត់, ស្រាប់តែស្ងាត់ច្រៀប គ្មានឃើញថៅហ្វាយថ្មីឡើយ ។ រីឯជនស៊ីវិលក៏យកអាវុធទៅគរទុកមួយគំនរធំនៅមុខវិមានលោកអភិបាលខេត្តបាត់ដំបង ។ ប៉ុន្តែឃើតតែយោធាក្មេងៗចំនួន១៥នាក់កាន់កាំភ្លើងអាអ៊ែរកែងគ្រប់ដៃឈរចាំទទួលអាវុធទាំងនោះ ។ ល្ងាចឡើងថ្ងៃដដែល ប្រជាពលរដ្ឋខេត្តបាត់ដំបងបែរជាអស់សង្ឃឹមគ្រប់ៗរូបភ័យតក់ស្លុតស្លន់ស្លោ ព្រោះកងទ័ពដែលចូលមកគ្រប់គ្រងខេត្តបាត់ដំបង ជាអតិតចោរព្រៃ ដែលជាអ្នកដឹកនាំយោធាក្មេងៗ ដែលមានអាយុជាមធ្យមតែ១៥ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ, ស្លៀកពាក់ខ្មៅ បង់ក្រមានៅក ស្បែកជើងកង់ឡាន កាន់កាំភ្លើងអាអ៊ែរកែងគ្រប់ដៃ, មានទឹកមុខយ៉ាងសាហាវ ដូចមានគំនុំមកពីនាយ ។ ឈរគ្រប់ផ្លូវជាក្រុមៗ មកដល់ជាដំបូង ក៏ចាប់ប្រតិបត្តិការគ្រប់គ្រងប្រទេសកម្ពុជា តាមបច្ចេកទេសដែលធ្លាប់ធ្វើជាចោរប្លន់ ។ ប៉ុន្តែពាក្យប្លន់បានប្រែជាពាក្យស្នើ ដែលកាចសាហាវឃោរឃៅជាងពាក្យប្លន់ទៅទៀត ព្រោះច្បាប់របស់អង្គការប្រគល់អភ័យឯកសិទ្ធិឲ្យចោរដើរស្នើ, បើម្ចាស់រឹងទទឹង សម្លាប់ចោលចុះរួច

ចោទថាក្បត់អង្គការ...។

ទ្រព្យដែលស្នើជាដំបូងនោះគឺ ឡាន, ម៉ូតូ, កង់, វិទ្យុ, នាឡិកាដៃ, ស្ពឺឡូ ។ល។ គ្រប់ៗទីកន្លែង ។ ចោរយោធាក្មេងៗទាំងនោះរៀនស្ទាត់ចាំមាត់តែពាក្យមួយឃ្លា និយាយទៅកាន់ម្ចាស់ទ្រព្យដូចៗគ្នាថា ៖

« អង្គការសុំស្នើមួយរយៈសិន សឹមសងវិញថ្ងៃក្រោយ » ។ ព្រលឹមថ្ងៃទី១៩ មេសា ទទួលពត៌មានដ៏ច្បាស់ការណ៍មកថា អង្គការបញ្ជាឲ្យឃាតករបាញ់សម្លាប់ លោកវរសេនិយឯក តាន់-ប៉ុក ជាវេជ្ជបណ្ឌិតមន្ទីរពេទ្យទាហាន ព្រមទាំងសហការី១២នាក់ នៅភូមិបឹងព្រីង ស្ថិតនៅចម្ងាយ៥គីឡូម៉ែត្រ ខាងលិចទីក្រុងបាត់ដំបង ។ បន្ទាប់មកទទួលដំណឹងអកុសលមកថា ៖ មានឡានកាម៉្យុងបីគ្រឿងដឹកនាយទាហាននិងទាហានខ្លះ នាំយកទៅបាញ់ចោលខាងត្បូងភូមិឈ្លៀវចម្ងាយ៣គ.ម. ខាងកើតភ្នំធិបតី ។ ថ្ងៃដដែលម៉ោង៣រសៀល មានឡានកាម៉្យុង៨គ្រឿងបរចូលមក ដឹកនាយទាហាននិងទាហានខ្លះ ដែលសំណាក់នៅក្នុងបរិវេណវិទ្យាល័យបាត់ដំបង នាំយកទៅបាញ់សម្លាប់ចោលនៅភូមិដង្កោខ្មើយ ខាងលិចផ្លូវជាតិលេខ៥ ចម្ងាយ៥០០ម៉ែត្រ ។ ពេលឃាតករអាថ៌កំបាំងបាញ់គ្រាប់សាចព្ទដូចរន្ទះគ្មានអាសូរ នោះ មានលោកស័ក្តិប្រាំ គាំ-គីរី និងលោកស័ក្តិ៤ ភឹម-អួន និងអ្នកបើកបរឡាន ម្នាក់ឈ្មោះ ថាច់-ស៊ុនលីបានគេចរត់រួច ។ នៅល្ងាចថ្ងៃទី១៩មេសា ប្រជាពលរដ្ឋ ខ្មែរនៅក្នុងទីក្រុងបាត់ដំបងកើតចលាចលតក់ស្លុតយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះទទួលដំណឹង បន្ថែមមិនគួរឲ្យជឿថា ប្រជាពលរដ្ឋដែលមានទីលំនៅនៅជិតទីក្រុង នាំគ្រួសារទៅ កាន់ផ្ទះសំបែង ស្រាប់តែត្រូវយោធាក្មេងៗសុំស្នើទ្រព្យសម្បត្តិអស់រលីងពីខ្លួន រួច ដេញមិនឲ្យចូលផ្ទះ ។ល។ ពេលនោះទីក្រុងបាត់ដំបងមានមនុស្សកកកុញជាច្រើន លើសលប់ដើរទៅដើរមក ប្រជ្រៀតខ្សឹបខ្សៀវសួរគ្នាថា ៖ តើនរណាទទួលជ័យជំនះនេះ ? មិនមែនសម្តេចឪ មិនមែនខៀវ-សំផនទេឬ ? ប្រហែលជាចោរទេដឹង ? កំពុងជ្រួលច្របល់ ស្រាប់តែទទួលដំណឹងគួរឲ្យកក់ក្តៅមកថា ពីព្រឹកមិញម៉ោង៩ មានឈ្មោះ សូកូ ហៅមិត្តស៊ុយ និងលោកខែក-ប៉ែន ហៅមិត្តស៊ូ ផ្នែកយោធានិង ផ្នែកនយោបាយ មានបើកអង្គប្រជុំជាលើកទីមួយនៅមហាវិទ្យាល័យចំពោះមុខ សាស្ត្រាចារ្យ គ្រូបង្រៀន និងនិស្សិត ។ ល្ងាចនេះម៉ោង៤រសៀល មានបើកអង្គ ប្រជុំជាលើកទី២ នៅបន្ទាយកងទ័ពផ្នែកចិត្តសាស្ត្រ ចំពោះនាយទាហានគ្រប់ៗ ផ្នែក ។ ស្អែកថ្ងៃទី២០មេសា ម៉ោង៩នឹងមានបើកអង្គប្រជុំជាលើកទី៣នៅសាលា ខេត្តបាត់ដំបង ចំពោះនាម៉ឺនអ្នករដ្ឋការគ្រប់ៗផ្នែក ទាំងផ្នែកស៊ីវិល ទាំងផ្នែកប្រជា ពលរដ្ឋទូទៅ ។

ពេលវេលាបើកអង្គប្រជុំទូទៅមកដល់ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែររត់ប្រញាយ អរផង

ភ័យផង ទៅជួបនិងទៅទទួលចៅហ្វាយថ្មី ទៅស្តាប់ផែនការម្ចាស់ថ្មី ។ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរមានចំនួនប្រហែលជាង៥ពាន់នាក់ ប្រជ្រៀតគ្នាចូលកាន់សាលាខេត្តគ្រប់ៗរូប មានទឹកមុខក្រៀមស្ងួត ។

ម៉ោង១០គត់ មិត្តស៊ូផ្នែកនយោបាយ និងមិត្តស៊ុយផ្នែកយោធាចូលមកដល់ ស្លៀកពាក់ខ្មៅ ក្រមារ៉ណ្ណក ស្បែកជើងធ្វើពីកង់ឡាន ។

មិត្តស៊ូក៏បើកអង្គប្រជុំប្រកាសថា ខ្ញុំនិងមិត្តស៊ុយមកជួបមិត្តទាំងអស់នេះ ជាតំណាងអង្គការផ្ទាល់...។ ពេលឮឈ្មោះអង្គការ ប្រជាពលរដ្ឋទាំងអស់ភ្ញាក់ ក៏កេះខ្សឹបៗសួរគ្នាថា តើអង្គការជានរណាអេះ ? ។ ដូច្នេះមិនមែនសម្តេចឪ មិនមែនលោកខៀវ-សំផនទេឬ ដែលត្រូវទទួលជ័យជំនះនេះ ? ។ មិត្តស៊ូបានឮពាក្យខ្សឹបខ្សៀវនេះច្បាស់លាស់ណាស់ ប៉ុន្តែវាធ្វើថ្លង់ហើយខំនិយាយកុហកតាមកលល្បិច និងផែនការរបស់អង្គការដែលព្រាងទុកឲ្យជាស្រេច សមដូចពាក្យបូរាណមួយឃ្លាដែលបានថែងថា ៖ « អូសទូកកុំឲ្យល្អាន ចាប់ត្រីបានកុំឲ្យល្អក់ទឹក » ។

ពាក្យកុហករបស់មិត្តស៊ូដែលខ្ញុំបានឮផ្ទាល់ត្រចៀក មានជាអាទិដូចតទៅ ៖

« មិត្តរួមជាតិជាទីស្នេហាទាំងឡាយ ! អង្គការចាត់បញ្ជូនខ្ញុំនិងមិត្តស៊ុយមកកាន់ទីនេះ ដើម្បីបើកការប្រជុំជាលើកទី៣ក្នុងទីក្រុងបាត់ដំបង ។ ពួកខ្ញុំនាំពាក្យរបស់អង្គការផ្ទាល់មកជំរាបមិត្តទាំងអស់ សុំកុំតក់ស្លុតឆ្ងល់ពីរឿងដែលអង្គការបានបញ្ជាឲ្យសម្លាប់នាយទាហាននិងទាហានខ្លះៗនោះឲ្យសោះ ។ ព្រោះនៅថ្ងៃទី១៨មេសាម៉ោង១០ យោធាយើងចាប់បានថ្នាំពេទ្យមួយឡានឡង់រ៉ូវ៉ែរ បរឆ្លងស្ពានថ្មថ្មីទៅកាន់ផ្លូវលេខ៥ បំរុងរត់ចេញពីប្រទេសខ្មែរ ។ មេទាហានដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើសនោះ គឺលោកតាន់-ប៉ុក និងមិត្ត១២នាក់ ។ ចំណែកនាយទាហាននិងទាហាន៧ឡានកាម្ម៉ុង ដែលអង្គការចេញបញ្ជាឲ្យនាំយកទៅសម្លាប់ចោលជាបន្ទាន់នោះ ព្រោះមិត្តទាំងអស់នោះក្បត់អង្គការ មានលាក់អាវុធបំរុងតបតចំពោះអង្គការ ដែលជាអ្នកមានគុណដ៏លើសលប់ចំពោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ។ ដូច្នេះត្រូវតែសម្លាប់ ដើម្បីការពារឧបស័គ្គនិងទុកជាគំរូ » ។

មិត្តស៊ូនិយាយកុហកយ៉ាងវែង លុះចប់ក៏សម្លឹងមុខមិត្តស៊ុយជាសញ្ញាឲ្យនិយាយតរបន្ត ។ មិត្តស៊ុយក៏ចាប់ផ្តើមនិយាយកំញើញថា ៖

« នែ ! មិត្តអើយ... មិត្តមិនអាចធ្វើអ្វីៗកំបាំងភ្នែករបស់អង្គការបានឡើយ អង្គការមានភ្នែកដូចផ្លែម្នាស់ ។ ចូរមិត្តកុំយកតម្រាប់តាមអាក្បត់ទាំងឡាយនោះឲ្យ សោះ យើងត្រូវតែឃើញនិងដឹងគុណអង្គការ ។ មើលចុះប្រទេសយើងតូចមែន ពិតតែដោយសារអង្គការ យើងអាចសំរេចជោគជ័យវាយឈ្នះជប៉ុន, បារាំង, អាមេរិកាំង ជាមហាអំណាចក្នុងពិភពលោក និងបរិវារវា ។ ជោគជ័យនេះយើងអង្គុយ

រង់ចាំ២ពាន់ឆ្នាំមកហើយ ។ល។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ អង្គការប្រកាសជាឧឡារិក លើកលែងឈប់ប្រកាន់ទោសប្រជាជនខ្មែរទាំងអស់ ទោះជានាយទាហាន ទាហា ន អ្នករដ្ឋការគ្រប់ផ្នែក គ្រប់ៗជាន់ថ្នាក់ យើងត្រូវចាប់ដៃបង្រួបបង្រួមសាមគ្គីគ្នាកសាងប្រទេសជាតិមាតុភូមិសារជាថ្មី ។ ប្រជាជនអ្នកស្រែចំការអាចនាំគ្រួសារ គោក្របីវិលត្រឡប់ទៅកាន់ទីលំនៅរៀងៗខ្លួនបាន ព្រោះរដូវធ្វើស្រែជិតមកដល់ហើយ ។ អង្គការមានចាត់ការបង្កើតជាសមរភូមិដើម្បីវាយសំរុក ដើម្បីកសាងជាតិ »។

លុះពោលចប់នូវពាក្យកុហកនេះហើយ មិត្តស៊ុយបញ្ជាឲ្យប្រជាជនស្រែកតាមវាថា ៖ ជយោអង្គការដ៏មហិមា ! ជយោមហាលោតផ្លោះ មហាអស្ចារ្យ ! ។ ប្រជាជនទាំងនោះក៏ស្រែកបន្ទរតាមទាំងទឹកមុខក្រៀមក្រំ ព្រោះមិនយល់ន័យរបស់ពាក្យ «សមរភូមិ, វាយសំរុក» មិនដឹងថាតើមិត្តស៊ុយនិងមិត្តស៊ូនេះចង់និយាយថាដូម្តេច ! ម៉្យាងទៀតមិនស្គាល់ថានរណាជាអង្គការផង ។ លុះវិលត្រឡប់មកជួបគ្រួសារវិញ ប្រជាជនទាំងឡាយនោះក៏អង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ត្រវីតែក្បាលគ្មានពាក្យឆ្លើយនឹងសំនួររបស់ប្រពន្ធកូន, ព្រោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់វាទាំងពីរ នោះដូចជាងងឹតអន្ធកា មានលាក់ពុតយ៉ាងអាថ៌កំបាំងគួរឲ្យសង្ស័យជាយ៉ាងខ្លាំង ។

ចំណែកមិត្តស៊ូនិងមិត្តស៊ុយវាប្រមូលអ្នករដ្ឋការគ្រប់ផ្នែក ទាំងកងទ័ពទាំងស៊ីវិល រួចបំបែកតាមក្រុម និយាយយ៉ាងផ្អែមត្រជាក់កុហកថា គឺដើម្បីងាយការពារសន្តិសុខនិងចែកស្បៀងអាហារ ព្រោះអង្គការផ្អាកចាយលុយមួយរយៈសិន ។

ដូច្នេះក្រុមទី១ជានាយទាហានត្រូវសំណាក់នៅក្នុងបរិវេណសាលា សោហ៊ី, ក្រុមទី២ជានាយទាហានរង ត្រូវសំណាក់នៅក្នុងបរិវេណវិទ្យាល័យអ៊ាបយុត ។ ក្រុមទី៣ សមណាក់នៅក្នុងបរិវេណវិទ្យាល័យព្រះមុនីវង្ស ។ ក្រុមទី៤ជាពួកនាម៉ឺនអ្នករដ្ឋការស៊ីវិលគ្រប់ផ្នែក សំណាក់នៅក្នុងបរិវេណសាលាខេត្តបាត់ដំបង ។

ថ្ងៃទី២០មេសា ពេលដែលមិត្តស៊ុយនិងមិត្តស៊ូ កំពុងតែបើកសម័យប្រជុំនៅសាលាខេត្តបាត់ដំបង នៅឯវិទ្យាល័យព្រះមុនីវង្សឯណោះ ទាហានប្រមាណ ១,៣៥០នាក់ កំពុងតែតម្រៀបជួរគ្នាឡើងឡានកាម៉្យុង១៥គ្រឿង ។ ម៉ោង៣រសៀលថ្ងៃដដែល កន្លែងដដែល មានឡានកាម៉្យុង១១គ្រឿងចូលទៅដឹកទាហាន៩០០នាក់ទៀត ។ ក្បួនឡានទាំង២លើកបរឆ្លងកាត់ស្ទឹងសង្កែ តាមស្ពានថ្មថ្មី ទៅកាន់ផ្លូវជាតិលេខ៥ ដឹកយកទៅចូលកណ្តាលអន្ទាក់ ដែលក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងរៀបចំខ្សែត្រៀមរង់ចាំជាស្រេចនៅផ្លូវចូលនិគមសម្តេចឪស្វាយដូនកែវ ត្រូវក្រុមនេះបាញ់សម្លាប់ចោលខ្ទេច ។

នៅថ្ងៃទី២៣មេសា ម៉ោងប្រហែល៩ព្រឹក មិត្តស៊ុយជាតំណាងអង្គការ មានវរសេនិយឯក ឡេង-វ៉ាអ៊ុល ស្លៀកពាក់ឯកសណ្ឋានយ៉ាងស្អាតដើរជាមួយ មានកាន់